

Prædiken 22.s.e.trin 27.10. 2024 kl.10.00.
Salmer: 108,289,367,præd,449,altergang,69
(epistel efter ny oversættelse)

Evangelium: Mattæus 18,1-14

I dag vil jeg prøve at holde fokus på barnet. For det er et barn, der får Jesus til at sige alt det andet.

Et ganske almindeligt barn. Hvor gammelt ved vi ikke. Men en lille en. Et tilfældigt barn, der står i nærheden og som han kalder på og sætter lige ind i centrum.

Jeg vil prøve at holde fokus på barnet, selv om der er så meget andet i denne her fortælling, der får vores fantasi i andre retninger. Det er jo voldsomme billeder og ord han ellers bruger, men husk: det er billedtale!

Lad os se barnet. Og se godt efter. Se et barn for os!

Kig ikke bare, sådan lige, og så har vi set. Nej, kig, og bliv ved med at se. Smut ikke hurtigt videre i vores tanker og gøremål. Men se på det her barn. Og lad det synke godt ind, hvad det gør ved os, når vi ser på et barn. Og lad os blive der.

Og det er ligegyldigt, hvilket barn det er. Om det er vores eget, eller et barnebarn, eller et barn på gaden.

Men se, og læg mærke til, hvad du ser.

Og hop ikke videre til en eller anden tanke, hvor det handler om os selv. Eller til en mening vi kan have om børn og forældre.

Men se! Se barnet.

Se, hvor meget stærkere vi er end de små, Og hvor meget mere indflydelse, vi har. Magt og formåen, viden og kompetencer, - og derfor ansvar.

Se den lille, pigen og drengen, der går afsted og ind i børnehaven, eller leger i vandkanten; spiser en is, så det løber ned over hagen; står i kø efter vand med familiens plastikdunk, eller gemmer sig i et beskyttelsesrum.

Den lille, der stolt fortæller at det kan tælle til 10 - på engelsk. Den lille, der leder efter sin puttekanin, mens far og mor er utålmodige, for nu SKAL de køre... Den lille, der ikke tør fortælle noget de, har set eller tænkt eller hørt, for hvad vil de voksne sige...og tænk hvis jeg gør dem bekymret eller kede af det; den lille, der passer på sin lillebror eller lillesøster, og trøster, hvis en voksen har råbt for højt.

Se på barnet, de helt konkrete børn. Det er dem, Jesus sætter ind i centrum af vores bevidsthed. For alle børn er afhængige af, at der er voksne, der behandler dem godt. Det er altså ikke børn, som vi gerne vil have, at de skal være og som vi har tonsvis af reklamefotos med.

Men det er *ethvert barn*, du møder, kender, hører om eller ser, som han sætter i centrum

Og som han gør sig til ét med! Gør sig lige med.

Hvis du vil møde mig, siger Jesus, så er det nemt. For det kan du gøre i hvert eneste barn, du møder og som du giver opmærksomhed. Som du lader dig standse af.

Det er for tiden igen blevet en mode at tale om at møde gud og Jesus, og på mode at skrive om det og lave podcast. Men det, vi hører her i dag, det er, at det kan du gøre hele tiden. I din hverdag.

Det behøves ikke være med duftlys, bibellæsning, et

kapel i Spanien, en retræte i Sverige eller en vandring i Japan.

Det er lige foran dig. I din hverdag. I ethvert levende barn, siger Jesus i dagens fortælling.

For den, der ser på et barn med de øjne, som gud ser børn med, de møder gud selv.

Tænk, at det er så enkelt!

Og er det nu ikke lidt for let ? -eller lidt for lidt ? at det er i mødet med et andet menneske, hvor der i mødet er tillid og omsorg, at det skulle være sådan, at vi er i samklang med gud? at vi møder gud selv?

Hvor bruger vi mange ord for at gøre det med gud meget mere kompliceret.

Ja, måske endda så kompliceret, så vi synes det er svært, -og derefter får ondt af os selv. Dér hvor vores ord og begreber vandrer ad mange omveje og ender omkring os selv og det med gud. Så vi selv, igen, er i fokus. Dér, hvor vi bliver overoptagede af forholdet mellem gud og os selv- og glemmer de andre. Glemmer barnet. Det levende, konkrete barn, der altid er der. Lige foran os, - når vi åbner vores opmærksomhed.

Men hvis vi ser ethvert barn med de øjne, som gud ser barnet med, så er det gud selv, vi møder. Får vi at vide i dag.

-og nu lige en lille stikvej: den her tanke løber igennem hele Mattæusevangeliet! Også selv om der tit er voldsomme billeder og ord, så vi næsten drukner i dem. Men det er Mattæus, der skærer ind til benet, og siger hvad det er at have tiltro til Kristus. For det opstår i

ethvert møde, hvor et menneske er et medmenneske for en anden.

Det kan vi måske synes er for lidt? Eller for let?

Men modsat kan vi også tænke: er det ikke for meget? for sikke et ansvar det så er at leve hvert eneste minut.

Kunne vi ikke beholde det med gud inde i kirken? -til om søndagen? Skal jeg virkelig forholde mig til det med gud i det daglige? Og i handlinger? Og i mødet med andre?

Mattæus skærer det overflødige fedt væk og ind til benet for han gør det både meget enkelt og nemt, men også meget krævende. For han lader jo Jesus sige: ”når du giver den sultne mad, den tørstige vand, tager imod den fremmede, besøger den fangne og den syge, så er det mig, du har mødt. Og når du ikke gør det, ja, så blev der ikke noget møde ud af det, og ingen fik hjælp. Det er i fortællingen om verdensdommen, at det gentages og gentages, 4 gange, hvordan ethvert møde mellem den, der har brug for hjælp og lider og den, der hjælper, er det sted, hvor gud møder os.

Er det for lidt og for nemt? Eller er det for krævende?

Det lader vi stå! Til eftertanke. For det er sådan Mattæus efterlader os mange gange: ”tænk selv efter. Og tænk jer om!”.

Og nu tilbage til barnet, og til børnene.

Sæt dem højt. Agt dem. Ydmyg dem ikke, ringeagt dem ikke. Det gør gud ikke! Han sætter dem *højest*.

Og de har alle sammen deres engle i himlene, der altid ser den himmelske fars ansigt, siges det i dag.

Det er jo den rene poesi!

Her røres evigheden nok, til at standse tiden en smule.
(sådan siger Jon Kalman Stefansson om poesi: at den kan røre evigheden nok, til at standse tiden en smule).

Vi standses en smule i vores gøremål og i vores travle tanker og meninger.

Tiden standses en smule ved tanken om, at børn har deres engle i himlene, som altid ser guds ansigt.

Og hvad mon det kan betyde, dette poetiske billede? Er englenerne børnenes talsmænd, - deres advokater? Som skal huske gud på, at børn er sårbare, tit ubeskyttede, altid i de voksnes varetægt? Og derfor må gud være ekstra opmærksom på dem? Og blive ved med at puffe til alle os voksne, at vi skal tage os af de små? Ikke ødelægge dem; sørge godt for deres vilkår; lade dem være børn, så længe de er det...

Det rører evigheden en smule, det med, at børn har deres engle i himlene, som altid ser guds ansigt.

Derfor standser tiden en smule; vi selv standser måske lidt op. Og bliver stille ved tanken.

Om lidt skal vi synge Jørgen Gustava Brandts salme:
"Vor herre ta'r de små i favn."

Det er en dåbssalme, men den er meget mere end en dåbssalme, -mere end en lejlighedssalme, man synger ved barnedåb.

Gustava Brandt bruger altid meget enkle ord i sin poesi. Det er så nemt at forstå, synes man.

Og derfor kan man nogle gange få hoppet lidt for hurtigt videre, og tænke: ja det lød jo meget smukt og sandt, - og det rimede flot.

Sådan har mange tænkt om de salmer, han har skrevet; f.x. om det vers, vi synger efter trosbekendelsen
(890,vers 3: " Skjulte Gud- i Jesu ord/er verden ny og kær! / Bøn er tak, og sang er tro-/Så vær os hjertenær!//)

og om "Tænk, at livet koster livet":

Var det ikke lidt for let? Lidt for nemme ord?

Men jo mere, man synger hans salmer, synes jeg, jo mere åbner der sig en mening, man ikke kan blive færdig med!

Det lyder så enkelt i hans salmer, men det går i dybden.

"Vorherre ta'r de små i favn/dem må I ikke hindre/det er jo Jesu blik vi ser/ i barneøjne tindre."

Det er lige så enkelt som i dagens fortælling fra Mattæus. Og det er lige så dybtgående!

Ordene kalder på os; de kalder på vores svar, - og på vores ansvar.

"Så ta'r vi vare på de små/den gode Gud har givet/dem følge tillid, mod og tro,/at de må leve livet//.

Ja, - og at vi må leve livet!

Som det nu er, -og ikke som vi kunne drømme om det var.

Men som det er, og for tiden. At vi må leve livet, -og blive fulgt af tillid, tro og mod. Blive indgydt håb, mod og tro.

Amen.